

MÁ TO ŘÁD

Až nám budou brát
míru na rubáš
Řeknem si: Právě včas
Až nám budou hrát
a pít rum na kuráž
Už víme: Půjdem zas

Až nám budou lhát,
jak jsme byli fajn
Čeká nás další klín
Až se budou bát
křížů z jejich lajn
Už zase máme stín

Mana není
Má to řád:
Dlení , tlení
Napořád

TEN ČAS

Zní tu už dávno
jeho líbeznej řev
Nosívá ráhno
jen z těch nejtěžších dřev
Nevěrný vírám
věří v minulý čas
A já jenom zírám,
jak moc ho je v nás

Pravdě se brání,
dokud nedá mu mat
Nebývá k mání,
když se sluší i lhát
Pod maskou smích
a pod smíchem strach
z démonů svých
a z rozbitých vah

Blízko je k chrámu
než napadne sníh
V dálce vidím dámu,
smutnou, beze svých
Znám boží hrátky, i ty je znáš
Tak nakouknem zpátky
přes vitráž
Ten čas je, příteli, náš

V zajetí stínů

nikdy nedospělých

Od bolestíů

někdy pomůže líh

Don Quijote lásky

a Sancho svých dam...

Čas na otázky

právě vypršel nám

Blízko je k chrámu...

...ten čas, je příteli

náš – a nikdy nezmizí

A když, tak naší vinou

Lepší tápat bez vizí

než s těma, co hned zhynou

Lepší někdy pokleknout

a přiblížit se zemi

a snáz se jednou neleknout,

co že to je mi

NAMÁLE

Málo víme,

nevíme skoro nic

Nehledíme -

žvaníme o to víc

Jen tak spolknem vlastní vzlyk

Špatně spíme -

byl tu a zas není

sen, že sníme

o tom být zasnění

A Smrt už sedá na kozlík

Máme namále, dáma na krále už kývá,

jistá gambitem, v boji nelítém je smír

Máme namále, svět se kutálí - a zívá

A stíny pěšců táhnou na Vesmír

Hráči citů

si tiše zakvílí:

„Bože jsi tu?

A kdes byl před chvílí?!

My tu ztrácíme svůj čas!“

Víme málo,

ale to nevadí

Řveme: „Haló,

kdopak nám poradí?!“

Ti, co přijdou místo nás!

Máme namále, konec příběhů se blíží

Story na entou, jenže s pointou je kříž

Máme namále, a to málo tůze tíží

a klesá s námi níž a níž a níž

Máme namále, dáma na krále už kývá,

jistá gambitem, v boji nelítém je smír

Máme namále, svět se kutálí - a zívá

A stíny pěšců táhnou na Ves

LABYRINT

Ztratil jsem víc než jsem kdy měl

A nic už nesmíří mě s tím

Svádím na úděl,

že už si nic moc nevěstím

Bylo to zlý – a možná ne

Možná jen starej kápo Strach

mým snům nad ránem

velí obrátit se v prach

Nechci se bůhvíjak mít rád

Nechám si pár svých neřestí

Zkouším akorát

nedupat jiným po štěstí

Já ještě nezavírám krám

Jen zpátky jdu si vstříc

Krapet vyvětrám

A možná krapet víc

A léta běží tryskem, vážení

a je ku zvážení

v cíli smát se nebo řvát

Až nás jednou, drazí přátelé,

zastele

vyšší řád

Svět se nezboří a dál

půjdou snílci na paškál

Starý hříchy navlíknou novej háv

Né, lásco, žádněj zvěrokruh

To dítě v nás je dobrodruh
Ten nemůže to přežít zdrav

Kdo svoji kauzu nevyhrál,
ať se smíří se smírem
Ad acta bloudí dál
můj identikit vesmírem
Ještě nezavírám krám
Jen odmítám ten sprint
Už se v sobě vyznávám
A to jsem slušnej labyrint

Až se smrsknou věky, vážení,
je ku zvážení
v cíli smát se nebo řvát
Až nás jednou, drazí přátelé,
zastele
vyšší řád

Ztrácím víc než mám
Beru víc než dám
S tímhle vědomím
jásat neumím
Potmě nahmatám
vratký zábradlí
V něm závrať dlí
- a já
letím, nechvátám
Díry v duši nelátám
Cestou zdravím odešlé – už smím

Když pláču, nefňukám

Když hořím, necukám

Když nevím, tak věřím, že vím,

že svět se nezboří...

TICHÁ POŠTA

Já ti zašeptám

Blíž už nejde jít,

když se plaše ptám:

Smím tě poodkrýt ?

Sázka na dobrou

dávno není hrou

- tak vítěj ! Snaž se do mě vrýt !

Jen klid, jen pošlete to dál, a třeba pěstí,

šeptem, pláčem, tichem, palbou – co strach dovolí

Jen pošlete to dál

Toho, kdo tuhle hru hrál,

už nic nebolí

Cetkou cestou z kina cikánečka chřestí

Brácha – bůh řek': Utíkej, když se valí val

Šik těžkých bot

má další bod

a - dívěnka dá to dál

Smutný gladiátor u vína se zasní,

a sivý filozof s dětským zápěstím

láme mu vaz

Prý na sny není čas

Smutku, co teď s tím ?

I krásní, mladí omládnou a zkrásní

nad těmi tvory s koly místo pružných šlach

Ať zalezou –

- vždyť sotva uvezou

ten mladý krásný STRACH

Táta nejlíp ví, jak vyrábí se ŠTĚSTÍ,

ale „Ten můj fracek jenom klacek zaslouží!

Stará ještě víc,

von po mně nemá nic

A mít ani netouží!“

Tak, synku, hraj – pošli to dál, a třeba pěstí

A třeba čelem, tělem, tichem, bychem, palbou, šalbou, řevem, hněvem, kletbou – čímkoli,

co strach dovolí

Hráče, ty nic nebolí

KORÁLKY

Jak se bát,

když i strach si čůrá do gatí,

I pláči už došel smích

Jak se rvát,

když z opratí

oprátku někdo spích´

To se to vypráví

o snových krajinách

když je důvod ráno vstát

Smutek otráví

Přichází v lavinách

a nutí spánek spát

V záři koráleků

mění zlosud její krásu na válku

Rány necítí

Navléká korálky bez nití

Slunce se šklebí: Jak se dole žije ?

Jarní vzduch je ironie

Trylky drozdů výsměchem

Vzpomínky ve smyčkách,

čekání na sýčka

bolí

Lámání holí

je slyšet na dálku

a v záři koráleků

snáší posel k nohám prázdnou obálku

Snad ho i mrzí

že příliš brzy

došly slzy

NĚKDO TU ZPÍVÁ

Někdo tu zpívá a vážně to zní

jako SAVE OUR SOULS s adresou VELKEJ OTAZNÍK

Kdo komu schází a kdo komu zbyl ?

Kdo jednou vyloví láhev se zprávou: Já tu taky byl !

Tiše se sčítá – měl by se kát

Ten smutnej fanfarón ví už víc, než se stačí bát

A houby mu záleží – jak ta woffce spase kdejakej drek

Jelita na duši, hrst vaty do uší – a tančí ten svůj brejk

Hej, prej by Sibyla se smála

Hej, dej si bouřku víc do čela

a zkoušej se cítit jako skála,

který moře jedů nic nedělá

Někdo tu zpívá a vážně to zní

jako SAVE OUR SOULS s adresou VELKEJ OTAZNÍK

Někdo tu zpívá, a když budu chtít,

budeme skály – a když ne, můžem o tom snít

LÁSKA JAK HROM

Šinou si to v houfech nocí

stíny zpítý nejen mocí

Cíl, ten je tu dán

Kuráž bijcům dodá klení

Válečníci uválení

řvou - z ticha jde strach

Jen ať se ví, až k ránu překročí práh,

kdo je tu pán

Záclony se chvějí hrůzou

v šeru bytu s blbou čůzou

Plán? Bez cukru bič!

Rychle, děti, do postýlek!

S pohádkou o tom, jak zlý rek

má od hradu klíč

Vrací se táta, ale táta je PRYČ

Láska jak hrom, láska jak trám

Trosečník v bouři schytá nejeden šrám

Cupido, tvůj prokletej šíp

vracím ti zpátky - příště zkus mířit líp

„Klika, holka, máš ty štěstí!

A jen pro ty rány pěstí

snad nezboříš ráj

Máš děti, chlapa, co se stará

Jednou už jsi jeho stará

Hej, tak to s ním hraj!

Víš, děvče, né všechny tohleto maj'!"

Fešák s bílou vestou

kráčí za nevěstou

na obrázku, kde se nestmívá

Těch pár fotek z mládí

nikdy nepohladí

Těch pár cetek se jen vysmívá

A schýlená jde dál - a tiše burácí...

VŠICHNI MI LHALI

Rána a šok, je to rána a šok

Všichni mi lhali

A tak se v tom plácám

Proč nejásám

To vím jen já sám

Těm, co se ptali,

pěju pár slok

Tak předně: Dědek Mráz,

a s tím už se smiř,

zval Nastů perlou,

ale jenom pro tebe

A hochům z KGB

dones', že ji nezebe

Vzal Nastů berlou –

a šup s ní na Sibiř

A dál: Vinnetou

nekoukal na vinětu

Apačům propil i dým z kalumetů

Pan Tau, ten se, pravda, nikdy neopil

Můj blok suše dí: Tak trochu pedofil

Tvůj statečný Bajaja

poslal navěky do hajan

sedmihlavou komisi logopedů, a já

ručím i za to, že

Libušino lože

Šemík dobře znal

A oráč oral dál

Rána a šok, je to rána a šok

Nezastavili se

zbojník ještě s Mankou

před žádnou bankou

Bertík se Štěpánkou

měli hlavy lysé

a bundy samej cvok

Syn Hojerů

dal „Hlasatele“ do sběru

Šlechtil doma krysy

a dostal cholera, zlá

krysa jménem Mickey

měla totiž styky

Než ji Mikeš chyt',

za kocoura převlečenej zednář a žid

Kapitán Nemo nemoh' vidět vodu

I k vodovodu

jen v doprovodu mlá-

denců, Italů noční můra,

tihle hoši z Palerma od Timura

HALALI

Budí se sám,
někdy s vinou
Vrací se tam,
kde sny hynou
Bravurně tma
zahraje ráno
Lže mu, že má
ještě nevybráno

Kam se dát –
kde se ztratí ?
Kdo moh' by lhát,
a co platí ?
A nač se přít,
když jen tuší,
kdy otevřít
a kdy prásknout duší

Řád, tady schází pevnej řád,
Koho zrázet, komu přát,
A s kým,
zdát se hlubokým

Musí se smát:
Jít se bojít,
bojí se stát,
ale stojí

Tak ze všech sil
se jen chystá
Na tenhle cíl
je to trefa jistá

Ví, všechno dávno už to ví
Zase sám se uloví
Zas rád
A dál se může hrát:

Halali - nám a lovu zdar
Halali - sláva slovu ZMAR
Halali - svět se nezblázní
pro těch pár ran
Halali vábí, hájí hon
Zakalí tón,
a ten pak zní
jak zvonkohra hran

Kam se dát...
...a kdy prásknout duší

Adieu,
lovci lidí !
Jestli je,
tak to vidí
Jestli ne,
máme práci

Co neplyne,
to se vrací

Řád, když tu schází pevnej řád.
Proč si válku nedopřát,
než nás
odhalí čas

Vstávej, a ne jak z pod hlíny
Vstávej – kdo z nás je bez viny ?
Ráno je jenom přísná noc
- a těch pár ran
Halali vábí, hájí hon
Když ne On,
ty máš tu moc
stvořit další z rán

B.B. QUEEN

Sní za bdění, to se dá, to není věc bájí
A když hráz povolí, obsadí do rolí i nás
Pláč poprosí, ať i on je, kdo sílu dá jí
A pak snáz nebulí před každou cedulí: „Pozor sráz!“

Hrát neumí – proto hrám rozumí, a číhá
na boží znamení (bohové znavení už spí)
Líně kráčí, a i s tím, co vláčí, stíhá
žít
a brát zavile z toho balábile to svý

Královna snílků zpívá
Mívá
z Říše lidí strach
Málo zbývá –
a na armádu z plyše sedá prach
A víla odchází
do Říše nesnází

Ví, kam se dát, když je důvod se bát, že hřímá
Neběží za vizí – promoklým nabízí svůj plášť
Ví, že zlo pevně svý žezlo netřímá
Proto dál s pokorou oplácí oporou i zášť

Je výš, je i dál, už skrývá,
že mívá

z Říše lidí strach

Tak to bývá:

Na armádu z plyše sedne prach

A víla odchází

ZAČNI SE SMÁT

Nechci se ptát,
když se mi chvíli neztrácíš
Začni se smát
To, co ti dávám, nevracíš
Jsi výherní a já zase propás' další tah
Máš spoustu možností - a já jen strach

Začni se smát
Já často bejvám smutnej hráč
Kdo by chtěl brát
za vlásy plavovlásky pláč
Jsou chvíle kdy tě znám
A nevím dál co s tím
Tak řekni aspoň všechno, co už vím

Zase se probouzíš
Zase to nevzdáváš
Zase se pokoušíš
Zase se rozdáváš
Zase jsi spálená
Zase tě ochráním
Zase jsi vzdálená
Zase se budeš smát

Chceš se mi zdát
Plameny zháší bílej flór
Začni se smát
Já jsem tvůj nejkřutější fór
Je bláhový bejt žár
Je zoufalý bejt dým
Tak dej mi aspoň všechno, o čem sním

